

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

ΜΙΑ κομψή καμαριέρα μ' ώδήγησε σ' ένα μεγάλο ηλιολουσμένο γραφείο και μου έδειξε για να καθίσω μια πολυθρόνα, κοντά σ' αυτήν που καθόταν η γρηά κυρία της.

Υποκλίθηκε μπροστά της και η γρηά κυρία μου είπε:

— Καλώς ώρισατε, κύριε. Σε λίγο θα δήτε τον σύζυγό μου. Ντύνεται αυτή τη στιγμή... Και, για ένα τυφλό σαν κι' αυτόν, είναι τρομερό το να μπορή να ντυθῆ μόνος του.

Κάθησα στην πολυθρόνα κι' ἐξήγησα στην ευγενική κυρία το σκοπό της επίσκεψέως μου:

— Η ἐφημερίς μου, κυρία, της είπε, μ' ἔστειλε ἐδῶ για να χαιρετήσω τον σύζυγό σας, τον μεγάλο ζωγράφο Λωράν Σεβρὺ, πού ζῆ ἀποτραβηγμένος στο ἀπόμερο αὐτὸ ἐρημητήριο. Θὰ ἤμουν εὐτυχῆς ἂν μου παραχωροῦσε λίγα λεπτά... Τις ἡμέρες αὐτὲς ἀναφέρεται πολὺ στὸν τύπο τὸ ὄνομά του ἐπὶ τῆ εὐκαιρία τοῦ ἐνθουσιώδους βιβλίου πού ἔγραψε γι' αὐτὸν ὁ ποιητῆς Βιλέρ.

— Ναι, τὸ ἔμαθε, κύριε, κι' ὁ σύζυγός μου και συγκινήθηκε πολὺ. Παρ' ὅλη τὴν τυφλωσί του και τὴν μεγάλη ἡλικία του, δὲν ἔχει ἀποτραβηχτῆ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἔρχονται ἐδῶ συχνὰ διάφοροι φίλοι του και τὸν βλέπουν. Κι' ἐκεῖνος, μὲ μιὰ ἀπλότητα ὑποδειγματικῆ, περιφρονῶντας τὶς ψεύτικες μετριόφρονες, δὲν κρύβει τὴ χαρὰ του, ἀκούγοντας ὅλους νὰ μιλάνε γιὰ τὴ δόξα του.

— Καί εἶνε πολὺ μεγάλη ἡ δόξα του, κυρία... Ὁ σύζυγός σας εἶνε και θὰ μείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους διδασκάλους τῆς γαλλικῆς ζωγραφικῆς. Θὰ ὑπέφερε ὅμως σίγουρα πολὺ, αὐτὸς ὁ ζωγράφος τοῦ φωτός, ὅταν τὰ μάτια του βυθίστηκαν στὸ αἰώνιο σκοτάδι.

— Πράγματι, ὑπέφερε κι' ἐκλαψε πολὺ... Μὰ σκεφθῆτε... Ἕνας μουσικὸς πού χάνει τὴν ἀκοή του μπορεῖ ἀκόμα νὰ συνθέτῃ... Παράδειγμα ὁ Μπετόβεν... Μὰ ἕνας ζωγράφος πού δὲν βλέπει πειὰ, τὰ χάνει ὅλα.

— Τὸ ἀτύχημά του ἦταν ξαφνικό;

— Εὐτυχῶς ὄχι. Ἐχασε τὸ φῶς του σιγὰ-σιγὰ... Κι' αὐτὸ συνετέλεσε ὥστε νὰ συνηθίσῃ στὴν φριχτὴ πραγματικότητα και νὰ τὴν δεχτῆ στωικά. Τώρα τὸ ἔχει πάρει πειὰ ἀπόφασι... Ἐχει μάλιστα ξαναβρῆ τὸ ἀπλὸ και αὐθόρμητο παλιὸ κέφι του. Πολλὲς φορὲς μου λέει: «Περίγραφέ μου ὅ,τι βλέπεις... Τί φῶς εἶνε σκορπισμένο γύρω σου;... Πόσο λευκὴ θὰ εἶνε ἡ ἐπιδερμίδα σου!»

— Μὰ, φίλε μου, τοῦ ἀπαντῶ, τὰ μαλλιά μου ἔχουν γίνει πειὰ κάτασπρα!

— Καί τί μ' αὐτό; φωνάζει τότε θυμωμένος ἐλαφρά. Μήπως αὐτὸ ἐμποδίζει τὴν ἐπιδερμίδα σου νὰ εἶνε λευκὴ;

Και ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου ζωγράφου ἐπρόσθεσε συγκινημένη:

— Λατρεύαμε πάντοτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

* * *

Ἐκύτταζα μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴν ευγενική αὐτὴ κυρία. Ἐαπλωμένη ὅπως ἦταν στὴν βαθειὰ πολυθρόνα της, ἀκουμποῦσε τὸ ἕνα της χέρι στὸ τραπεζάκι μὲ τὰ διάφορα κομφοτεχνήματα πού ἦταν δίπλα της.

Κρατοῦσε τὸ κεφάλι της ψηλά. Τὰ μάτια της ἦσαν γαλανὰ και γύριζαν διαρκῶς πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, χω-

ρὶς νὰ προσηλώνωνται πουθενά. Καθὼς μου μιλοῦσε, μὲ κύτταζε κάθε τόσο. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα της δὲν ἔμενε καρφωμένο ἀπάνω μου περισσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμή. Τί περίεργο! Φαινόταν ὡς τὸ φευγαλέο βλέμμα τῶν ὑποκριτῶν πού ἀποφεύγει νὰ προσηλωθῆ στὰ μάτια τῶν ἄλλων...

Και ὅμως τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο γεμάτο εὐγένεια και καλωσύνη και τὰ λόγια της εἶχαν τὸν καθαρὸ τόνο τῆς εὐλικρινείας.

Τὸ σπίτι τους ἦταν πολὺ κομψὸ και μὲ μεγάλη χάρι ἐπιπλωμένο. Ἀπὸ τὸ μέρος πού βρισκόταν, ἐδέσποζε σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω και ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ καταπράσινα πεδία. Ἀπὸ τὶς βεράντες του, φαινόταν πέρα, ἀπέραντη και γαλαζία ἡ θάλασσα. Μακριὰ διακρινόντουσαν τρία νησάκια, τυλιγμένα μέσα σὲ μιὰ πρασινόχρυση καταχνιά.

Ὅταν τῆς ἐξέφρασα τὸν θαυμασμό μου γιὰ ὅλα αὐτὰ, ἡ κυρία Σεβρὺ μου εἶπε:

— Καθόμαστε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Μὰ πέντε χρόνια τώρα, ὁ σύζυγός μου δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ζωγραφίση...

* * *

Ἐξαφνα, ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ἡ κ. Σεβρὺ ἀνασκίρτησε στὴ θέσι της, ἀνασηκώθηκε λίγο κι' ἔσφιξε μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὸ ξύλο τῆς πολυθρόνας της, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔψαξε στὸ τραπέζι, βρῆκε ἕνα ἤλεκτρικὸ κουμπὶ και τὸ πίεσε:

Συγχρόνως μου εἶπε πολὺ σιγανὰ και πολὺ γρήγορα:

— Ἀκούστε, κύριε... Ὁ ἄνδρας μου πρόκειται νὰ μῆ στὸ δωμάτιο αὐτό. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κρατήσετε ἐντελῶς μυστικὸ ὅ,τι θὰ σὰς ἀποκαλύψω τώρα... Εἶμαι τυφλὴ, κύριε... Ναι, εἶμαι κι' ἐγὼ τυφλὴ ὡς τὸ σύζυγό μου πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια.

Ἀναπήδησα κατάπληκτος, ἀκούγοντας τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψι.

— Ἐχω τὴν ἴδια πάθησι μὲ τὸν σύζυγό μου, ἐπρόσθεσε ἡ ἡλικιωμένη κυρία. Τὰ μάτια μου εἶνε ἀνοιχτά, ἀλλὰ δὲν βλέπουν πειὰ τίποτε... Τυφλώθηκα κι' ἐγὼ σιγὰ-σιγὰ ὡς αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν δὲν βλέπω πειὰ τίποτε...

»Ἀκούστε, κύριε... Ὁ σύζυγός μου δὲν ξέρει πὼς εἶμαι τυφλὴ!... Κι' οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθῃ!... Αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε πολὺ δυστυχισμένο, γιατί μὲ ἀγαπάει και γιατί ξέρει πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του πόσο φριχτὸ πράγμα

μα εἶνε τὸ νὰ μὴ βλέπῃ κανεὶς. Μοῦ λέει συχνὰ: «Ἐσὺ τοῦλάχιστον δὲν ξέρεις τὴν ἀγωνία τοῦ τυφλοῦ τῆς στιγμῆς πού ξυπνάει κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μένη βυθισμένος στὸ σκοτάδι, ἐνῶ νομίζει ὅτι τὰ μάτια του θὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς... Πρέπει νὰ εὐχαριστῆς τὸν Θεὸ πού σὲ φύλαξε ἀπὸ μιὰ τέτοια συμφορὰ!... Τώρα πού πρόκειται γιὰ μένα μόνο, ἔχω τὸ θάρρος και ὑπομένω. Ἀλλὰ γιὰ σένα, θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον αὐτό. Σε ἀγαπῶ τόσο πολὺ...»

Ἐπὶ αὐτὸ —πρόσθεσε ἡ κ. Σεβρὺ— τώρα πού θὰ μῆ ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ προχωρήσω πρὸς τὸ μέρος του μὲ βῆμα σίγουρο κι' ἀνάλαφρο, νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ χέρι και νὰ τὸν ὀδηγήσω ὡς τὴν πολυθρόνα του...

— Μὰ κυρία, πὼς θὰ τὸ κατορθώσετε αὐτό, ἀφοῦ και σεῖς...

— Ἀκούστε: ἡ μικρούλα μας ἐγγονή, ἡ Ζινέττα, πού θὰ τὴν δῆτε τώρα, ἔρχεται μαζί μας περπατώντας ἀνάλαφρα (Συνέχεια στὴν σελίδα 53)

Ὁ τυφλὸς ζωγράφος μῆκε στὸ δωμάτιο.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

ὀποδοχῆς πού τούς ἀξίζει... Λεονώρα μου, σ' εὐχαριστῶ...
Καί τραβῶντας τὴν κόμησά τὴν ἀγκαλιά τὴν ἐφίλησε
μὲ πάθος.

Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, οἱ δυὸ νέοι ἄκουσαν μιὰ πόρτα
ν' ἀνοίγη πίσω τους.

Γύρισαν κ' οἱ δυὸ τρομαγμένοι κι' ἀντίκρυσαν τὸ σύζυγο
τῆς Λεονώρας, τὸν κόμητα Ἰνγκάσι, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσει
ἀπρόοπτα ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ κάποια ἀποστολή.

Ὁ κόμης κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ περιστροφὸ του...

Ὁ λοχαγὸς Μπιάνκι θέλησε νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸς τὸ δικό
του, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε... Ὁ κόμης πυροβόλησε στὴ στιγμή
καὶ τὸν σῶριασε νεκρὸ, μπρὸς στὰ πόδια τῆς κομῆσσης, ἡ
ὁποία ἦταν σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς κ' ἡ ὁποία λιπο-
θύμησε ὅταν εἶδε τὸ φίλο τῆς νὰ πέφτῃ κάτω νεκρὸς.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ κόμησά συνήλθε, θρι-
σκόταν στὸ κρεβάτι τῆς. Μπροστὰ τῆς στεκόταν ὁ κόμης
Ἰνγκάσι.

— Τί εἶνε αὐτὸ, κυρία; τὴν ρώτησε, ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀνοί-
γῃ τὰ μάτια τῆς. Ἐρωτικὸ γράμμα ἢ ἔγγραφο κατασκο-
πειίας;

Καί τῆς ἔδειξε τὸ χαρτί, στὸ ὁποῖο ὁ Μπιάνκι εἶχε ἀντι-
γράψει τὸ χάρτη τοῦ αὐστριακοῦ ἐπιτελείου.

— Ἐγγραφο κατασκοπειίας, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ
ἡ κόμησά. Σκότωσέ με, ἂν θέλῃς! Θὰ πεθάνω γιὰ τὴν πα-
τρίδα μου!

Ὁ κόμης ἔκανε μιὰ κίνησι, σάν νάθελε νὰ ὀρμήσῃ ἐναν-
τίον τῆς. Ἐπειτα ὁμως συγκρατήθηκε. Ἐσκυψε τὸ κεφαλί
του καὶ θῆκε ἔξω.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἀρχίζε ἡ αὐστριακὴ ἐπίθεσις.

Κι' ἐνῶ οἱ κρότοι τῶν κανονιῶν ἀνηχοῦσαν μακρὰ, ἡ Λεο-
νώρα κοίτονταν στὸ κρεβάτι τῆς, προσβεβλημένη ἀπὸ τυφο-
ειδῆ πυρετὸ, τὸν ὁποῖο τῆς εἶχαν προκαλέσει ὅλες αὐτὲς ἡ
συγκινήσεις... Ἐν' ἀπόγευμα, μπῆκε στὸ δωμάτιό τῆς ὁ σύ-
ζυγός τῆς, ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Πλησίασε στὸ κρεβ-
βάτι τῆς καί, σκύβοντας, φίλησε τὸ φλογισμένο μέτωπό τῆς.
Ἐπειτα ἄφησε δίπλα τῆς σ' ἓνα τραπέζι κάποιο σημεῖωμα
κι' ἔφυγε ἀθόρυβα.

«Φεύγω γιὰ τὴ μάχη, — τῆς ἔγραφε στὸ σημεῖωμά του. Κανένας δὲν
ἔμαθε ὅσα ἔγιναν στὸν πύργο. Σὲ συγχωρῶ! Θὰ θρῆς τίς τελευταῖες μου
ἐπιλήσεις στὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ὅλη ἡ περιουσία μου εἶνε δική σου.
Ζῆσε εὐτυχισμένη καὶ μὴ μὲ ξεχνᾷς.»

Σὲ δυὸ μέρες ὁ κόμης σκοτώθηκε στὴ μάχη. Ἡ Λεονώρα,
ὅταν ἔγινε καλὰ κι' ἔμαθε τὸ θάνατό του, ἐγκατέλειψε τὸν
κόσμο καὶ κλείστηκε σ' ἓνα μοναστήρι. Ἐκεῖ πέρασε 10 ὀ-
λόκληρα χρόνια, ὡς ὅτου, τὸ 1933, ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ
τὴν πήρε κοντὰ του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΝΤ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 26)

λαιογράφου νὰ πουλήσῃ τὸν «προγονικό» πύργο τῆς σ' ἓναν
θαθύπλουτο Ἀμερικανὸ, τὸν Ἄντζελ Μπράντ. Ἡ Σκότλαντ
Γιάρντ λοιπὸν ἔστειλε στὸν πύργο τῆς «λαίδης Μάρτσιας»
μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες-ντέτεκτιβ γιὰ νὰ μάθῃ πότε ἀκριβῶς
θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ πώλησις τοῦ πύργου, γιὰ νὰ προβῆ
στὴ σύλληψι τῶν κακοποιῶν. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἔ-
παθε, γιὰτι ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν ὑπόθεσι
σὲ μιὰ γυναῖκα... Καὶ ἰδοῦ: Ὁ συμβολαιογράφος τῆς «λαί-
δης Μάρτσιας» κατάλαθε ἀμέσως ὅτι εἶχε μπροστὰ του μιὰ
ἀστυνομικὴ καὶ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τὴν κα-
τακτῆσῃ. Κι' ἀλήθεια, μὲ μιὰ μπότιλια παγωμένη σαμπάν-
ια κι' ἓνα σωρὸ τρυφερά ἐρωτικὰ λόγια, τὴν ἔκανε νὰ
χάσῃ τὰ λογικά τῆς καὶ νὰ πέσῃ ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά
του. Κατόπιν, τὴν ἔδεσε, τὴν ἐφίμωσε καὶ τὴν ἔκλεισε σ' ἓνα
σκοτεινὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πούλησε ἀνενόχλητος τὸν πύργο τῆς
«λαίδης Μάρτσιας» στὸν Ἀμερικανὸ καὶ ἐξηφανίσθη μὲ τὴν
μεγάλῃ τυχοδιώκτρια, δίχως νὰ καταλάβῃ τίποτε ἡ ἀστυνο-
μία. Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ τότε μόνον ἐπληροφορήθη τὴν τρα-
γικὴ ἀποτυχία τῆς, ὅταν ὁ θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς ἔσπευ-
σε νὰ δηλώσῃ ὅτι μαζί μὲ τὸν πύργο εἶχε ἀγοράσει καὶ
μιὰ... γυναῖκα! Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἀστυνομικὴ τῆς
Σκότλαντ Γιάρντ πού θρискόταν δεμένη στὸ ὑπόγειο...

Ἀπὸ αὐτὲς λοιπὸν τίς ἀποτυχίες καὶ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες,
ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέληξε στὴ σκληρὴ ἀπόφασιν νὰ ἐ-
ξορίσῃ τίς γυναῖκες ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς. Κι' ἔτσι στὴ Σκό-
τλαντ Γιάρντ σήμερα δὲν ὑπάρχουν πειὰ παρά μόνον ἄν-
δρες!

Α. ΝΤΕΛΑΠΙΕΡ

ΑΝΤΙΟ ΕΛΕΟΝΟΡΑ !..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

μῶς, ὅτι καλύτερα θὰ ἔκανες νὰ μὴν ἄφηνες ποτὲ τίς μπου-
γάδες!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τολμᾷς, ἀχρεῖε, νά...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν τετάρτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς τετάρτης πράξεως)

Λυγμοί, ἀναστεναγμοί, πικρὰ καὶ σαρκαστικὰ γέλια, ἰκε-
σίες, διαμαρτυρίες, σπάσιμο θάζων, νευρικές κρίσεις, θρι-
σιές, κλάματα, φωνές, κακὸ, φασαρία στὸ καμαρίνι τῆς
πρωταγωνιστρίδας...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν πέμπτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς πέμπτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (ὁ αἶνα, μαινάς, πνεῦμα τῆς
ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως).— Καί τώρα
πού τελείωσε ἡ δοκιμασία μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λογαρια-
στοῦμε! Ἀμέσως! Χωρὶς ἀναβολή! Ἀκούς τί σοῦ λέω;
Προσπάθησα μὲ τὸ παίξιμό μου νὰ κρατήσω τὴν ἡλίθια τρα-
γωδία σου... Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς μπρὸς σ' ἓνα
τέτοιο μνημεῖο θλακείας;... Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι θὰ μαξιλά-
ρωναν τὴν «Ἐλεονόρα» σου!... Σοῦ τὸ εἶπα, μὰ δὲν θέλη-
σες νὰ μ' ἀκούσης! Καλὰ τὰ παθαίνεις τώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό σου! Ἐσὺ κατέστρε-
ψες τὸ ἔργο μου! Δὲν μπόρεσες νὰ καταλάβῃς τὴν ψυχο-
λογία τῆς ἡρωίδος μου!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπὸ τὴν
ἀνούσια αὐτὴ φλυαρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πρόσεξε, Ἐλένη, γιὰτι θὰ μὲ κάνῃς νὰ χά-
σω τὴν ὑπομονή μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σὲ προκαλῶ νὰ τὴν χάσης!... Βλάκα! Ἡλί-
θιε!...

(Ὁ κρότος μιᾶς σφαλιάρας).— Τσάφ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τέρας! Κακοῦργε! Τολμᾷς καὶ σηκώνεις χέρι
σὲ μιὰ γυναῖκα;...

(Ἡ ἔξοδος σφαλιάρων).— Τσάφ... τσάφ... τσούφ!...

(Ἐρχοῦν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ σκηνοθέτης νὰ χωρίσουν τὸν
τραγικὸ ποιητὴ καὶ τὴν πρωταγωνίστρια).

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ (πέφτοντας σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα).— Ὡ! δὲν εἶνε τίποτα! Ὁ ἐπίλογος τῆς τραγω-
δίας!...
GUSTAVE GUICHES

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 50)

κι ἀθόρυβα καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὀδηγήσῃ τὸν ἄνδρα μου ὡς
ἐμένα, ὀδηγεῖ κατόπιν καὶ μένα, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ συγκρατῶντάς κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοή τῆς... Ἐ-
τσι, ἐνῶ φαίνομαι πῶς τὸν ὀδηγῶ ἐγὼ, στὴν πραγματικότη-
τα μᾶς ὀδηγεῖ αὐτὴ. Ὡ! ἔχουμε γίνει κ' ἡ δυὸ ἰκανὲς
στὸ παιγνίδι αὐτό... Γιατί πρέπει νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Λω-
ρὰν ὅτι τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν πειὰ!...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνη. Ἡ κ. Σεβρὺ σηκώ-
θηκε ἀπὸ τὴν θέσι τῆς.

Ὁ τυφλὸς ζωγράφος μπῆκε στὸ δωμάτιο. Κατόπιν του ἐρ-
χόταν ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἔκανε
μερικὰ βήματα, ἔπιασε τὸ τεντωμένο χέρι τῆς κ. Σεβρὺ,
τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἐπῆγε κατό-
πιν καὶ τοὺς δυὸ ὡς τὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου βρισκόν-
τουσαν ἡ πολυθρόνες τους.

— Κάθησε, φίλε μου, εἶπε ἡ κ. Σεβρὺ στὸν σύζυγό τῆς
μὲ φωνὴ γαλήνια καὶ σχεδὸν χαρούμενη. Ὁ κύριος εἶνε
δημοσιογράφος καὶ ἦρθε ἐπίτηδες ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πάρῃ
μιὰ μικρὴ συνέντευξι...

— Καλῶς ἦρθατε, κύριε, μοῦ εἶπε ἐγκάρδια ὁ ἔνδοξος
καλλιτέχνης. Εἶμαι εὐτυχῆς ὅταν ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾷνε γιὰ
τὸ Παρίσι καὶ γιὰ τοὺς παλιούς φίλους μου, ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποίους ζῶ μακρὰ. Ἀλλοίμονο! δὲν μπορῶ πειὰ νὰ δῶ τὸν
κόσμο παρά μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου,
τῆς ἀξιοθαύμαστης αὐτῆς γυναῖκας, ἡ ὁποία βλέπει ἀντὶ
γιὰ μένα καὶ καταφέρνει κάποτε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστεῦω
ὅτι βλέπω κι' ἐγώ...

Ἐνῶ ὁ τυφλὸς ζωγράφος μιλοῦσε, ἡ γιαγιά κ' ἡ ἔγγονή
εἶχαν καθῆσει κοντὰ-κοντὰ. Καί τὰ γαλανὰ ὀλόανοιχτα
μάτια τῆς κ. Σεβρὺ —δυὸ μάτια νεκρὰ ὡστόσο— εἶχαν
πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΑΝΤΑΝΙ